

EN DAG I MALMÖ

Hon har gjort succé i Danmark med sina jätteporträtt i metall av HC Andersen och Karen Blixen. Men det är först de senaste två åren det lossnat. I flera år levde Marie Louise Kold på existensminimum trots att hon jobbad nästan dygnet runt. Nästan all sin tid ägnar hon åt konsten, det finns inga gränser mellan jobb och fritid. Det finns en hel del Gnosjöanda i denna Malmöbo som är född i Århus, men upp vuxen i småländska Skövde.

De senaste åren har allting rullat på i en sådan fart att jag knapp vågat drömma om det. Sedan i höstas har det bara varit uppåt, uppåt och uppåt. I oktober öppnade min separatutställning på Nordisk myndighetsgalleri i Köpenhamn, sedan fick jag ett stort utställningsjobb till en restaurang i Danmark, jag har deltagit i ett flertal julutställningar och har just nu en separatutställning i Klippan i Skövde.

Det senaste halvåret har det knapp gått en dag utan en förfäring av något slag. Dessutom har jag fått en stor beställning av den amerikanske ambassadören i Danmark! Ambassadören Stuart Bernstein och hans fru Wilma slåg min utställning i Hillmans Bolighus i somras och blev så förtjusta att de har beställt ett porträtt med flera tusen painade bronskvaldrater (som mitt porträtt av HC Andersen, fast större) till ett sexciffrigt belopp. Det är mitt största projekt någonsin, består av över tre tusen bitar och blir 170 x 130 centimeter stort.

Porträttet ska föreställa Wilma Bernstein och skickas till parets hem i USA i mars, lugnet till en stor fest som ambassadparet ska ha i april i sitt jättehus mitt inne i Washington DC. Det känns stort när det bekräftas att det faktiskt kan handla fan-

Vad är det för gammal myt som säger att en konstnär ska vara fattig och lida?

tastiska saker bara man hänger sig fullständigt och satsar allt man har - både i form av id, drömmar, energi och besparingar! Det har jag gjort, jag har släkt håret och tycker att jag är värld framgångsrika och pengarna. Jag har gått från att precis kunna leva på min konst med hjälp av besparingar till att, om det fortsätter i den här stilen, kunna leva ganska gott på det.

Varför ska en konstnär inte kunna ha det bra? Vad är det för gammal myt som säger att en konstnär ska vara fattig och lida? Jag är välbildad, är bra på det jag gör och jag sliter som ett djur. Varför ska jag vara nöjd med att precis bara överleva? Givetvis kommer inte pengarna i första hand men jag tycker inte man ska avsäga sig ekonomisk trygghet bara för att man väljer den här vägen.

Till och med när jag jobbade åtio timmar i veckan fick jag ta en mindre besparing. Anslagen har jag nu råd att låta byta skolepermet i metallen ligger jag plöten utomhus så att den påverkas av vädret.

Men det räcker inte med rätt vara och bra konstnär för att lyckas, man måste vara egen företagare också, kunna hantera pengar och vara proffsig i sina kontakter. Jag har faktiskt fått konsultationer för mina fakturer, bara en sån sak!

Du undrar hur jag kom på den här idén med porträtt av metall? Ja, det var när jag såg ett inslag i tv för många år sedan om en man som gjort ett Mona Lisa-porträtt av rostad bröd (han hade skrapat bort lite av det rostade där det skulle vara ljus och skugga) som jag tänkte: "Hälla, om man nu paturer metall med olika syror och skrapar där det ska vara ljusare, skulle man inte kunna göra ungefär samma sak?"

Det första porträttet jag gjorde föreställde min danske farfar Erlend Kold. Jag valde honom efter-

det var viktigt för mig att verkligen känna för bilden.

Öftast kommer jag till ateljén nära Kronprinsen vid niotiden på morgonen, om jag har hittat bilen eller rättare sagt kommit till väg var jag parkerade den. Men det är inte fyrtiotimmarsvecka jag har precis, det handlar väl snarare om sextio-tio timmar.

För det mesta åter jag medan jag jobbar, har med mig någonting hemifrån. Men ibland går jag till Kronprinsen och åter lunch. Man börjar ju komma det nu att man känner att man kan kosta på sig lite. Och jag har precis kommit igång med att träna igen, styrketräning. Mina axlar behöver det, min kirorapter är på väg att bli en rik man.

Men det mesta av tiden jobbar jag här i ateljén som har fin utsikt över Malmös kust. Testar och experimenterar, planerar utställningar. Eftersom jag jobbar med de naturliga blått grön processerna i metallen ligger jag plöten utomhus så att den påverkas av vädret. Såväl i regn som i sol. Metallen blir blått, så jag får ofta rymaner genom att låsa plöten ligga olika länge. För att få nyanserna mörkare blandar jag mera svavel i regnvattnet jag samlat och patinerar vidare i ateljén.

Ibland tar jag en tur ner till hamnen för att leta material. Sällan är jag hemma före sju på kvällen.

Men jobbet finns hela tiden i huvudet, även när man går på utställningar eller sitter vid datorn. När jag sitter på tv sovrar ta tankarna ofta på annat. Det här är en livsstil, på gott och ont. Men jag försöker vara ledig en dag i veckan, i bland åker jag till Gnosjö för att hälsa på mina föräldrar och låna en maskin som jag klipper mina kvaldrater med. Och jag är med i ett kvinnligt nätverk som heter

Marie Louise Kold

Ålder: 30 år
Yrke: Konstnär
Bakgrund: Född i Århus i Danmark, flyttade till Sverige som nioåring med familjen, Malmö sedan 1996.
Utbildning: Konstskola i Lund, arkitektutbildning i Köpenhamn, utbildning i bronsgjutning. Arbetar med koppar- och bronsporträtt, också mindre verk.
Bor: Lagenhet i västra Sorgenfri.
Engagemang: Är med i kvinnonätverket Peppra.

Bilet om Malmö: Det stora konstintresset som finns i staden.
Såmt om Malmö: Bästerna och värdet.

Peppra och som består av åtta framgångsrika unga Malmöboer med vitt skilda yrken och konstintress. Med dem behöver man inte känna att det är fullt att ha ambitioner. När vi diskuterar problemlösningar händer det saker.

Jag var faktiskt på Malmö högskola strax före jul och höll föredrag om det här under rubriken "Kan hon, kan jag". Tidigare har jag också föreläst där om "konsten att sälja sin konst".

Men just nu tar den nya beställningen all min tid. Det är en och en halv månads jobb innan jag ens har grundmaterial till ett nytt porträtt. De större metaltillarna klippes ner i tusentals små kvadrater, cirka tre centimeter stora.

Det avira är att bilden som jag utgår ifrån är ett svartvitt fotografi som gör i en jämn skala. Men så uppifrån så till ena metallen, den kan skärta iväg åt alla möjliga håll. Förstår du? Man måste nästan ha koll på varvenda lämn kvadrat och samtidigt tänka på de tretusen andra. Allt måste ju stämma i slutet.

Men kan det vara jobbigt, det är också tunga lyft det handlar om ibland. Jag letar faktiskt efter en ny arbets för att underlätta arbetet, en gammal industriölkart kanske, helst i markplanet eller med hiss. Men det är svårt att hitta i Malmö.

Trots allt ser jag det som ett privilegium att få göra det man brinner för och kunna försörja sig på det! Att man dessutom kan beröra och påverka människor med sin konst tar nästan andan ur mig i bland.



► Bistarna som ligger här ser ganska ovanliga ut, men du anar inte hur många gånger en sådan här Bilen kvadrat har varit igenom mina öron, vilken behandling den har fått, säger Marie Louise Kold vars porträtt i koppar- eller bronskvaldrater efterfrågas av allt fler.

FOTO: LORETH WESTERLUND